

A ferde juharfa meséje

Valamikor réges-régen, kicsi juharfamag koromban egy erdőszéli tanya sarkára fújt a szél. Gyorsan kikeltem, abban az időben több eső volt mifelénk is. Gyermekorom könnyen és gyorsan telt: nekünk, fáknek nincsenek olyan gyerekbetegségeink, mint például az embereknek a bányahimlő. Minket kiskorunkban inkább letaposnak vagy lelegelnek, mert ránk nem tud vigyázni a faanyukánk. Velem is ez történt.

Egyik reggel úgy ébredtem, hogy a felső ágaim egyszerűen hiányoztak. Lehet, hogy egy picit fájt is. Hát nem erre számítottam! Szép sudár alakom egyszerre tömzsi lett, mint valami bokoré. Az évek során egyre csak nőtem és nőtem, de egy idő után észre vettem, hogy valami nincs rendben. Mi fák elég lassacskán élünk, sok minden kimarad az életünkből. Hát persze! Rosszul állok! Teljesen ferdén álltam, és az ágaim is rosszul nőttek. Majdnem teljesen vízszintesek voltak. Miután beletörődtem, hogy nem lesz belőlem szép sudár juharfa, azt vettem észre, hogy eltűnt a gazdám. Már három napja nem láttam. Gyorsan körbenéztem, már amennyire ez egy fánál lehetséges, és akkor vettem észre, hogy bizony a tanya tulajdonosa eltűnt. Nagyon elszomorodtam, hiszen ő volt, aki felnevelt. Minden nap kijött hozzám, volt, hogy még beszélgetett is velem. Szegény egyedül élt, lehet, hogy nem is volt családja. Az elmélkedésemet kiabálás zavarta meg. Akkoriban még nemigen értettem ezt a furcsa nyelvet, amit beszéltek, szóval csak annyit láttam, hogy egy kicsi ember rohan felém. Hirtelen felkapaszkodott rám, és végig mászott a hátamon. Nagyon sokat játszottunk, egyszer hallottam, hogy valami olyasmi a neve, hogy Ádám. Egyszer még egy kis széket is kihozott alám. Nagyon ügyes kis srác volt, még világítást is tett rám. Beszélt hozzám, simogatta a törzsem, egyre többet értettem a szavaiból. Sok közös emlékünk született, és nagyon boldog voltam, amikor velem volt. Egy nap aztán ő is eltűnt.

Szürkék lettek a napjaim, nagyon szomorú voltam. Ő volt a legjobb barátom. Sok éven keresztül csak álltam ott, és vártam. Egyszer csak megint gyerekhangot hallottam. Egy kisfiú rohant felém, mögötte pedig megláttam Ádámot. Kicsit magasabb volt, már felnőtt. Az ifjabb Ádám rögtön felmászott rám.

-Andris! Óvatosan! – kiabálta az apja nevetve. Szóval Andrisnak hívják... lehet, hogy ő lesz az új gazdám? Végül Ádám átadott Andrisnak, szóval ő lett az új barátom. Mikor már

majdnem megtanultam ezt a furcsa nyelvet, megjelent az anyukájuk, aki egy még furcsább nyelven beszélt. Teljesen elvesztettem a fonalat, szóval inkább a kezében lévő kis valamire figyeltem, ami később fülsüketítő zajt adott ki. Mintha segítségért kiáltozna? Na igen, ő volt Misi, Andris kistestvére – vele is sokat játszottam. Az évek alatt a fiúk meguntak, de ekkor megjelent egy nagyon kicsi kislány, rózsaszín hercegnős ruhában. Hihetetlen aranyos volt, azt hittem, hogy ott fogok elolvadni, szerencse, hogy fa vagyok. A kislány, ahogy nőtt, egyre jobb barátok lettünk. Kitakarította alólam a leveleket, függönyt hozott, kis kertet épített alám. Most még csak kis csemete méretű, de nemsokára felnő. Most már nem szomorkodom, mert tudom, hogy egy nap ők is elhozzák a kis magoncaikat. Jó sokan leszünk! Igaz, addig még sokat kell várnom, de biztosíthatlak titeket, hogy egyhamar nem fogok kidőlni!